

Prekentekest: Matt 16,24-27

Jesus sa til disiplene: «Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal finne det. Hva vil det gagne et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel? Eller hva skal et menneske gi som vederlag for sin sjel? For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet sammen med sine engler, og da skal han lønne enhver etter det han har gjort.

Å miste eller vinne

- Den som vil berge sitt liv, skal miste det. Den som mister sitt liv for Jesu skyld, skal finne det.

Disse ordene blir stående som overskrift over denne prekenen. I grunnen er det dette Jesu ord handler om; å vinne livet, eller å miste det. I første omgang en nokså gåtefull tale. Vi er jo vant med at når noen mister livet, ja, så mister de livet, og vil noen berge livet, ja, så berger de forhåpentligvis livet. Her slår Jesus fast det motsatte. Det går galt for den som vil berge livet. Det går godt for den som mister livet for Jesu skyld. Hvordan kan det gi mening?

Like foran vårt avsnitt i Matteusevangeliet møter vi Jesus ved Cæsarea Filippi. Han skulle begynne sin reise mot Jerusalem og det som møtte ham; påske, lidelse og død. Han hadde gitt avkall på seg selv og sitt til andres beste, nå skulle han fullføre sin livsgjerning. Da han fortalte om dette til disiplene, ville Peter irettesette Jesus, og sa: "Gud fri deg, Herre! Dette må ikke hende deg." Matt 16,22. Menneskelig sett en forståelig reaksjon hos Peter. Han tenkte det beste måtte være å unngå lidelse og berge livet, men hadde Jesus fulgt rådet, ville frelse aldri blitt noen mulighet.

Jesus møtte sin motstanders fristelse gjennom en av sine mest betrodde medarbeidere. Men det lyktes ikke Satan å friste Jesus til å oppgi sin frelsesgjerning. Derfor har han nå bare én mulighet igjen for å oppnå sitt mål. I dag setter djevelen alt inn på å forhindre mennesker i å vende om til Jesus, og han setter alt inn på å lokke kristne bort fra å følge Jesus. "Den som vil følge etter meg," sier Jesus, "må ta sitt kors opp, og følge meg."

For mange i vår vestlige del av verden, kan det virke fjernt dette med å miste livet for troen på Jesus. Ja, at det i det hele tatt skal være noen omkostninger med å tro. Vi har imidlertid møtt mange asylsøkere og flyktninger her i vår menighet som har gitt innblikk i at det er en annen virkelighet for kristne i andre deler av verden. Norsk Misjon i Øst har vært flinke til å bringe stadig nye vitnesbyrd fra en virkelighet som de færreste av oss kjenner. Det følgende vitnesbyrdet er publisert den 4. juli i år.

En trosflyktnings historie

Amer vokste opp i en muslimsk familie i Irak. I 1986 kom han i kontakt med kristne soldater som fortalte ham om Jesus Kristus. Under et kraftig iransk bombeangrep ba han til Jesus om hjelp til å overleve.

- Alle menneskene rundt meg ble drept, forteller Amer, - men jeg overlevde. Jeg besvimte, og benet mitt ble hardt skadet. Da legene

bestemte seg for å amputere, skjedde det et nytt under. Jesus møtte meg i et syn og sa "Ikke vær redd. Jeg vil være med deg". Jeg klagde min nød til Gud og sa: "Hvorfor tillater du legen å amputere benet?". Neste røntgenbilde viste plutselig at benet ikke trengte å fjernes likevel. Etter hvert har såret grodd og jeg kan gå som alle andre.

– Hjemme hos min familie fortalte jeg at Jesus hadde helbredet meg, men alle mente det måtte være Muhammed. Jeg begynte å oppsøke kirker i Bagdad. Etter hvert ba jeg om å bli døpt. En prest anbefalte meg at jeg burde døpes utenfor landet. Sikkerhetspolitiet kom på døren, anholdt meg og satte meg i fengsel. De sendte inn en torturist i cellen til meg for å få meg til å vedstå meg min forbrytelse og angre.

Jeg kunne ikke etterkomme hans krav. Da begynte torturen og ydmykelsene. Etter flere forflytninger til andre fengsler, og mer tortur, klarte noen av mine slektninger å kjøpe meg fri. De lovet at jeg aldri mer ville vende tilbake til kristen tro. – Jeg fortsatte likevel å oppsøke kirker, sier Amer, som i dag lever i skjul i Syria i frykt for å bli oppdaget av grupper som vet han konverterte fra islam til kristen tro. Dette intervjuet kan dere lese i sin helhet på hjemmesiden til Norsk Misjon i Øst.

Å gi avkall på seg selv

Dette er dessverre bare ett av mange, mange eksempler på trange kår for kristne i dagens verden. Det finnes utallige eksempler på liknende overgrep hver dag, særlig i muslimske land og lukkede kommunistregimer. Nord-Korea er en versting. Mange blir også utsatt for mobbing, trakassering og vanære. Vi kan jo bare tenke oss hvordan det må være for de kristne som ennå er igjen i de palestinske selvstyreområdene i Midtøsten og i Libanon i dag.

Jesus sier at å finne livet er å gi avkall på seg selv. Noen har måtte gi avkall på mye. Det betyr likevel ikke at kristne aktivt skal oppsøke martyriet. Som kristne skal vi søke livet og leve det slik Gud ønsker. Likevel, det går en grense når vi møter kravet om å fornekte vår Frelser og Herre, og fraskrive oss troen. Jesus sier: "Hver den som kjennes ved meg for menneskene, skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen. Men den som fornekte meg for menneskene, skal også jeg fornekte for min Far i himmelen." Matt 10,32f.

I ytterste konsekvens kan trosbekjennelsen koste kristne livet. Derfor sa Jesus disse ordene til trøst for disiplene: "... den som mister sitt liv for min skyld, han skal finne det."

Det er vel neppe noen av oss som kommer til å risikere livet for å tro på Jesus. Likevel er det mange av vår kirkes medlemmer som kvier seg veldig for å kjennes ved Jesus. Jeg kjente en gang en ung mann som gikk på en kristen folkehøyskole. Han het Kevin og kom fra Amerika. Han sa at var det ikke for at nesten alle på denne skolen var kristne, så kunne også han tenke seg å bli kristen, men det ble for enkelt å følge strømmen og være som alle andre. Han ønsket å skille seg ut.

Dette var da en eplekjekk uttalelse, kan vi si, særlig med tanke på hva kristne i andre deler av verden gjennomgår. Går vi noen tiår tilbake i tid, så var det politikk korrekt i samfunnet å være kristen. Da var det også

mange som åpenlyst var kristne. I dag blir man noen steder sett rart på om man sier man tror på Jesus.

Hva er det som gjør at så mange benker i kirkene våre står tomme? Spør man folk, så finnes det tusen unnskyldninger. Når alt kommer til alt så spør det om Jesus har liten eller ingen relevans for folk. Han er ikke deres førsteprioritet, heller ikke andre eller tredje. Jeg tror det er mange som ikke vil risikere sitt gode navn og rykte på å bli forbundet med Jesus og hans menighet. Det er ikke inn å være særskilt kristen.

Dommens dag

“Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet sammen med sine engler, og da skal han lønne enhver etter det han har gjort.”

Å vinne eller tape livet har med dommens dag å gjøre. På den siste dagen er det for sent å endre på noe. Jesus sier i Matt 25: “Når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin trone i herlighet, og alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hverandre, som en gjeter skiller sauene fra geitene ...” Matt 25,31f.

Evighetsalvoret er et tema som det er fristende å vike unna. Det er greit å fortelle om frelse for alle som tror på Jesus, men det er ikke så greit å forkynne fortapelse for alle andre, så hvorfor ikke la det være? Hvorfor skal man i det hele tatt ta opp fortapelsen som tema i forkynnelsen når det vekker så mye forargelse og sjeldent nevnes?

Saken er at det var på grunn av fortapelsens realitet at Jesus kom til vår jord. Alle mennesker er født utenfor fellesskapet med Gud, og trenger å frelses. Det sies i vår kirke at fortapelsen er en mulighet. Det er en velkjent frase. Men leser vi Det nye testamente, så ser vi at denne frasen pynter på virkeligheten og tar for lite i. Det riktige er å si at fortapelsen er en realitet for alle mennesker som ikke har en levende tro på Jesus, men frelsen er en mulighet, forutsatt at man gjennom dåpen og troen tilhører Jesus Kristus. Det finnes nemlig ingen frelse uten troen på Jesus. I dag minner Jesus oss om at det kommer en dag da det store skillet blir synlig.

“Hva vil det gagne et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel? Eller hva skal et menneske gi som vederlag for sin sjel?” Det er Jesus som spør. Han venter neppe noe svar. Han vet at å vinne frelse er så uendelig mye mer verd enn all verdens rikdom og anseelse. Frelsen gir han av nåde, gratis, men etterfølgelsens vei kan fortone seg som en bomvei med livet som innsats og bomavgift. Jesus kaller sine etterfølgere til å forsake, og om nødvendig heller miste livet for hans skyld, enn å miste frelsen.

Hva med Amer og våre andre trossøsken i fremmede land? Ville vi være villig til å betale den prisen de har betalt? Spørsmålet er ransakende. Uansett svar, la oss huske på dem i bønn.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.